

No vull tornar

Susanna Vives s'estrena com a articulista amb un text crític amb la societat capitalista que ha quedat encara més en evidència, ni que sigui per absència d'alguna de les seves característiques, durant el confinament | «El sistema, capitalista, monstruós, dominant, classista, no està preparat per una aturada com la que estem vivint i encara menys preparat per un -no planejat- petit respir del planeta»

Un passatgera, solitària, espera en un aeroport en plena crisi sanitària | Anna Shvets

No vull tornar al món d'abans.

No m'agrada estar a casa tancada sense poder treballar i no veure a la gent que m'estimo, però m'esgarrifa pensar en un dia en que tot aquest confinament acabi, i tornem al so de les ciutats, al núvol negre que les cobreix, al soroll del trànsit, i del clàxon dels hiperventilats sense paciència... als somriures hipòcrites, perquè toca somriure.

No vull tornar a una societat que bull de cobdícia dissabte a la tarda, de compres per les botigues que tenen les multinacionals que nodreixen el capitalisme, mentre uns quants -molts- s'ho miren des dels marges.

No vull tornar a patir perquè uns quants amb corbata decideixen on i on no poden viure les persones, i allà on a ells els sembla que no, se'ls desnona sense cap mirament.

No m'agrada pensar que tornarem a les platges saturades de persones i olis bronzejadors, o a les muntanyes, on hi deixem grollerament la nostre petjada.

Aquests dies, estem sentint de nou cantar els ocells, -fins i tot a les ciutats-, l'aire té un olor diferent, els animals de bosc surten dels seus amagatalls, desconcertats per la nostra absència, els dofins tornen a les platges, la natura crida enmig d'un silenci que no vull trencar.

El sistema, capitalista, monstruós, dominant, classista, no està preparat per una aturada com la que estem vivint i encara menys preparat per un -no planejat- petit respir del planeta.

Tenim moltes hores per pensar, confinats.

Un organisme «nanodiminut» ens ha parat els peus a totes les persones, ha clavat un cop de puny als nostres egos i ens ha mostrat com és la realitat.

Som una guspira còsmica amb aires de diva de l'univers, i la veritat és que som nosaltres el virus que assassina cada dia a la terra on vivim. I aquest coronavirus ens diu en la seva llengua que la terra no ens pertany sinó que ens permet viure en ella.

Però, això -com tot- passarà; i tots aquests pensaments també passaran i ben aviat ens veurem de nou immerses en la voràgine dels temps que ens ha tocat viure, i que a algunes ens van deixar veure -per un instant- allà on no volem tornar.